

A bagoly meg a veréb

RÉVÉSZ SÁNDOR

A Kereszténydemokrata Internacionálé végrehajtó bizottsága a múlt héten Lisszabonban Orbán Viktor jelenlétében, a Fidesz javaslatát magáévá téve, megállapította, hogy a kormányváltás óta romlott Magyarországon az emberi jogok helyzete, és felszólította a magyar kormányt, hogy tartsa tiszteletben az alapvető emberi, polgári és politikai jogokat.

„A rendszerváltás óta példátlan, hogy egy párt saját hazáját elítélő határozatot kezdeményezzen nemzetközi fórumon” – méltatlankodott Kovács László külügyminiszter. Igen helytelenül. A határozat tartalma, amint arról alább szó lesz, ad okot a méltatlankodásra. De a kezdeményezés pusztáné? A rendszerváltás óta sok párt, politikus, szakszervezet, újságíró buzgólkodott azon, hogy tekintélyes nemzetközi fórumok, szakszervezeti szövetségek, újságíró-szervezetek, európai uniós intézmények és a nemzetközi nyilvánosság fórumai elítéljék a magyar kormányok jogsértő lépéseit. Jól tették. A hazájukért tették. És nem ellene, bár az érintett jogsértők mindig ezzel vádolták őket. Göncz Árpádot, Hankiss Elemért, Orbán Vikort, **Eörsi Istvánt**, Konrád Györgyöt, Horváth Aladárt... Mikor kit. Mikor ki. A haza szeretetének semmi köze kormányok, hatóságok, pártok szeretetéhez. Aki a hazáját szabadon szereti, az pártolja, hogy hazája szabadságát minél érzékenyebben és hatékonyabban ellenőrizze a külvilág. Ha a Kereszténydemokrata Internacionálé ezt tenné, jól tenné. Ha, mondjuk, volna neki egy megbízhatóságára, hitelességére, egységes mércéjére kényes demokráciafigyelő szolgálata, akkor tudnánk adatokkal szolgálni arról, hogy a közszolgálati média kezelésében, a gyülekezési jog biztosításában, az állami hirdetések irányításában és egyebekben milyen bűnei vannak a kormányoknak.

A Kereszténydemokrata Internacionálé határozata azonban nem az ellenőrzésről szól, hanem éppenséggel annak hiányáról. Ilyen határozatot csak olyan pártszövetség ad ki, mely a tagjainak mindent elhisz. Nem ellenőrzi sem azt, amit az övéi kormányon tesznek, sem azt, amit ellenzékben mondanak. A határozat bemondásra készült, semmilyen utalás nincs benne semmilyen konkrét ügyre, semmilyen vizsgálatra. A jelenlegi kormánynak a sajtóhoz való viszonyát lehet komolyan bírálni, de egy olyan szervezet bírálata, amelynek semmi baja nincs azzal, amit ezen a téren Orbán-kormány művelt és Berlusconi-kormány a világ csúfjára művel, nyilvánvalóan komolytalan. A Kereszténydemokrata Internacionálé nem mér kettős mércével – egyszerűen nem is méri a saját tagszervezeteit. Torgyánt is méretlenül leszalonképezte abban a pillanatban, ahogy a pártjával bekerült az övéik kormányába.

A határozat legérdekesebb állítása az, hogy a szocialista-liberális kormány hazaárulással vádolja azokat, akik bírálják. Ráadásul nem is retorikai, hanem jogi értelemben. Ez nem közönséges hazugság, hanem demonstratív. Olyan, amiről mindenki tudja, hogy az. Arra is szolgál, hogy mindenki tudja. A Lisszabonban jelen lévő politikai vezetők nem képzelhették, hogy Magyarországon hazaárulás vádjával jogi lépéseket tehetnének a kormány bármely kritikusával szemben úgy, hogy ők és a világsajtó erről ne tudjanak. Mint ahogy viszont tudnak arról, hiszen nem hiányozhatott az eléjük tett követségi és sajtójelentésekből, hogy az Orbán-kormány idején a kormánypárti képviselők testületileg, vezetőik helyeslésével, kórusban és üvöltve hazaárulózták le az Ország Házában az ellenzéket.

Ezzel a „hazaárulás” passzussal üzenté meg Orbán Viktor mindenkinek, akit illet, hogy ő olyat nem mondhat, ami mögé oda ne állna ez a szép, nagy és erős nemzetközi szervezet.

Kovács Lászlónak a határozat olvastán olyan érzése támadt, „mintha a Fidesz vezetője saját volt kormányának a tetteit akarná, kis késéssel, most pelengérré állítani”. Hát... Kétségtelen, hogy itt egy bagoly mondja a nagyfejűt, de azért a veréb feje is nagyobb a kelleténél.